

og det er Skoleembedsøksamen; men den kan tages paa mange forskellige Maader. Jeg kan ikke indse, at der sker nogen Uret ved det, som er antyndet i den kongelige Anordning, og som der nu er søgt Lovhjemmel for her. Men skulde det være en almindelig Anstuelse i Rigsdagen, saa kan man vel maaske finde Midler, som det ærede kongevalgte Medlem (Steffensen) omtalte, til paa en eller anden Maade — jeg veed ikke hvorledes; ved Bengeerstatning eller saa — at give disse Mennesker noget til Gengæld for den Ret, de have mistet. Men det er forøvrigt noget, vi jo ikke pleje at gøre. Hvorledes behandlede man Officererne, da man indførte Aldersgrænserne? Det var en ganske anderledes virkelig positiv Uret, der blev gjort mod en stor Del Mennesker den Gang, end denne Ubethdelighed. Jeg kan som sagt ikke indse nogen som helst Grund dertil, men, hvis Rigsdagen og Finansministeren kunne blive enige, kan jeg naturligvis ikke have nogen Grund til at modsætte mig det, men jeg vil gentage, at der er ikke nogen som helst Grund til at bevare denne Forret for dem. Det vil være en Urimelighed, da disse Kandidater jo ere ved at uddø; der kommer jo ikke flere af dem, og da der ved Siden af den gamle, om jeg saa kan kalde den, filologiske Skole, nu er traadt en Skole af en anden Art, nemlig den matematisk-naturvidenskabelige, der er indført ved saa godt som alle Skoler.

Saa hermed har jeg gennemgaaet, saa vidt jeg har erindret det, de forskellige Indbendinger, der ere fremkomne lige overfor det af mig fremlagte Lovforslag. Jeg haaber, det høje Ting vil lade det gaa videre, nedlægge et Udvalg derom, og saa kunne vi jo se, hvor vidt Sagen kan komme. De Herrer ville have hørt, at min Tro paa, at der kommer noget meget positivt ud af det, er ikke stor; men, som jeg sagde før, jeg har anset det for min Pligt at gøre et Forsøg paa at komme ud over den nuværende Tilstand, som jeg for begge Afdelingers Vedkommende, men ganske sikkert ikke mindre for den sproglig-historiske end for den matematisk-naturvidenskabelige Retning, anser for højt uheldig.

Formanden: Der kan ikke være Tale om at fortsætte i Dag, da Tiden er saa langt fremrykket, og da, som fuldkomment naturligt og rimeligt er, flere ønske Ordet. Vi maa derfor standse nu og fortsætte i næste Møde.

Næste Møde afholdes paa Mandag Kl. 1 $\frac{1}{2}$, og Dagsordenen er da:

Fortsættelse af første Behandling af:

Forslag til Lov om Forandringer i Lov af 1ste April 1871 om Undervisningen i de lærde Skoler i Danmark m. m.

Mødet hævet Kl. 4.50'.

Syttende Møde.

Mandagen den 24de November 1890, Kl. 1 $\frac{1}{2}$.

Protokollen for forrige Møde blev oplæst og vedtagen.

Formanden: Siden forrige Møde er paa de Herrer's Pladser omdelt Udvalgets Betænkning over Forslag til Lov indeholdende Tillæg til Thyndeloven.

Den eneste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Forandringer i Lov af 1ste April 1871 om Undervisningen i de lærde Skoler i Danmark m. m.

Styr: I forrige Møde gav det ærede 5te Medlem for Kjøbenhavn (D. Hansen) Kirkeaaadets Medlemmer, hvortil jeg hører, det Skudsmaal, at vi ikke havde noget med Stolen at gøre. Jeg antager imidlertid, at det store Flertal her i Tinget i saa Henseende er af en anden Mening, og jeg tillader mig derfor at haabe, at det ikke vil blive optaget som noget uberettiget, naar jeg lægger Beslag paa Tingets Tid for at udtale mig lidt udførlig om denne Sag. Jeg vil da begynde med at sige, at, naar det ærede 12te kongevalgte Medlem (Steffensen) udtalte sig om, at det, man skulde arbejde hen imod, var at komme tilbage til Enhedsstolen, og udtalte sig saaledes